

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 59.372/1
van 15 juli 2016

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest en de
Vlaamse Gemeenschap 'tot gedeeltelijke omzetting van
richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van
7 september 2005 betreffende de erkenning van
beroepskwalificaties'

Op 3 mei 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 17 juni 2016, een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap ‘tot gedeeltelijke omzetting van richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties’.

Het voorontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 26 mei 2016. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Michel TISON, assessor, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Jonas RIEMSLAGH, adjunct-auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 15 juli 2016.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond,¹ alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2.1. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt tot de gedeeltelijke omzetting van richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 ‘betreffende de erkenning van beroepskwalificaties’.

Het decreet voorziet in de omzetting van de zogenaamde ‘horizontale’ onderdelen van richtlijn 2005/36/EG, zijnde de generieke bepalingen die gelden voor de beroepen waarvoor de richtlijn geen bijzondere regeling bevat,² voor zover deze binnen de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest of de Vlaamse Gemeenschap vallen. Deze werkwijze is dezelfde als die voor de omzetting van richtlijn 2005/36/EG bij de wet van 12 februari 2008 ‘tot instelling van een nieuw algemeen kader voor de erkenning van EG-beroepskwalificaties’.

Luidens de memorie van toelichting vormen de wijzigingen die zijn aangebracht aan richtlijn 2005/36/EG³ en de bevoegdheidsoverdracht inzake de vestigingsvoorwaarden bij de Zesde Staatshervorming de aanleiding voor het ontwerp.

2.2. Het ontwerp bestaat uit zes hoofdstukken.

Hoofdstuk 1 bevat algemene bepalingen, die onder meer definities bevatten (artikel 4) en het toepassingsgebied regelen (artikel 5). Het hoofdstuk bevat eveneens de regels inzake de Europese beroepskaart (artikelen 7 tot 13).

Hoofdstuk 2 bevat bepalingen betreffende de vrije dienstverrichting, zijnde het tijdelijk en incidenteel uitoefenen van een beroep zonder dat dit gepaard gaat met een vestiging.

Hoofdstuk 3 heeft betrekking op de vrijheid van vestiging en bevat regels inzake de erkenning van opleidingstitels (afdeling 1), de erkenning van beroepservaring (afdeling 2), de automatische erkenning op basis van gemeenschappelijke opleidingsbeginselen (afdeling 3) en gemeenschappelijke bepalingen over de vestiging (afdeling 4).

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Artikel 5, § 3, van het ontwerp bepaalt dat “[a]ls voor een ander gereguleerd beroep in een afzonderlijk communautair rechtsinstrument of in een rechtsinstrument van het Vlaamse Gewest of de Vlaamse Gemeenschap een andere specifieke regeling die in rechtstreeks verband staat met de erkenning van beroepskwalificaties, is vastgesteld, (...) de overeenkomstige bepalingen van dit decreet niet van toepassing [zijn].”

³ Meer bepaald door richtlijn 2013/55/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 november 2013 ‘tot wijziging van Richtlijn 2005/36/EG betreffende de erkenning van beroepskwalificaties en Verordening (EU) nr. 1024/2012 betreffende de administratieve samenwerking via het Informatiesysteem interne markt (“de IMI-verordening”)

Hoofdstuk 4 bevat regels met betrekking tot de wijze van uitoefening van het beroep.

Hoofdstuk 5 bevat bepalingen inzake administratieve samenwerking tussen de bevoegde Vlaamse autoriteiten en de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten.

Hoofdstuk 6 bevat een opheffingsbepaling.

Het ontworpen decreet bevat geen specifieke regeling van inwerkingtreding, zodat het aan te nemen decreet in werking zal treden volgens de normale regels van inwerkingtreding, namelijk de tiende dag volgend op de dag van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

BEVOEGDHEID

3.1. Artikel 5, § 2, van het ontwerp bepaalt dat het decreet van toepassing is “op de gereguleerde beroepen waarvoor het Vlaamse Gewest of de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is (...)”.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp wordt het decreet hoofdzakelijk gekaderd binnen de gewestelijke bevoegdheid inzake de vestigingsvoorwaarden.

3.2. Op grond van artikel 6, § 1, VI, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (hierna: BWHI) zijn de gewesten bevoegd, wat de economie betreft, voor “de vestigingsvoorwaarden, met uitzondering van de voorwaarden voor toegang tot gezondheidszorgberoepen en tot dienstverlenende intellectuele beroepen”.

Voor zover de ontworpen regeling betrekking heeft op beroepskwalificaties die vereist zijn voor de uitoefening van beroepen waarvoor op grond van artikel 6, § 1, VI, 6°, BWHI door het Vlaamse Gewest vestigingsvoorwaarden kunnen worden bepaald, vindt het aan te nemen decreet een bevoegdheidsrechtelijke grondslag in die bepaling.

3.3. Voor zover de ontworpen regeling betrekking heeft op beroepskwalificaties die vereist zijn voor de uitoefening van beroepen waarvan de regeling inherent is aan een aangelegenheid die behoort tot de andere bevoegdheden van het Vlaamse Gewest of tot de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap, vindt het aan te nemen decreet een bevoegdheidsrechtelijke grondslag in de grondwets- of bijzondere wetsbepalingen op grond waarvan het Vlaamse Gewest of de Vlaamse Gemeenschap voor die aangelegenheid bevoegd is.

3.4. Artikel 17, eerste lid, 2°, van het ontwerp bepaalt dat “(...) een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter vrijgesteld (wordt) van de eisen die worden gesteld aan in het Vlaamse Gewest gevestigde beroepsbeoefenaars met betrekking tot: (...) de inschrijving bij een publiekrechtelijke instelling voor de sociale zekerheid om de rekeningen voor de werkzaamheden die verricht zijn ten gunste van sociaal verzekerden, op een verzekeringsinstelling te kunnen verhalen”. Het tweede lid van dat artikel bepaalt dat de dienstverrichter de instelling vermeld in het eerste lid, 2°, vooraf of, in dringende gevallen, achteraf evenwel op de hoogte brengt van de dienst die hij verricht heeft.

Voor zover die vrijstelling en die verplichting betrekking hebben op federale instellingen voor de sociale zekerheid, zijn het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap niet bevoegd om die bepalingen aan te nemen, en dienen zij uit het ontwerp te worden weggelaten.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Algemene opmerkingen

4.1. Sommige bepalingen van richtlijn 2005/36/EG vereisen dat de betrokken dienstverrichter de toelating bekomt om een activiteit uit te oefenen op het gehele grondgebied van de betrokken lidstaat. Wat dat betreft kan worden gewezen op het volgende.

4.1.1. Artikel 4*quater*, lid 4, van de richtlijn bepaalt:

“De Europese beroepskaart blijft op het volledige grondgebied van alle betrokken ontvangende lidstaten gelden zolang de houder het recht behoudt om te werken op basis van de in het IMI-bestand opgeslagen documenten en informatie.”

De Europese beroepskaart wordt uitgereikt door de lidstaat van oorsprong, met het oog op de uitoefening van het beroep in een of meerdere, welbepaalde lidstaten. Artikel 4*quater*, lid 3, van de richtlijn, voorziet in de mogelijkheid tot uitbreiding van de lidstaten waarin de dienst kan worden verricht.

Artikel 4*quinqüies* van de richtlijn heeft betrekking op de gevallen waarin de beroepskaart een gereguleerd beroep betreft met implicaties voor de volksgezondheid of de openbare veiligheid, en waarvoor de richtlijn geen bijzondere regeling bevat. In zulk geval dient de ontvangende lidstaat de echtheid en de geldigheid van de bewijsstukken in het IMI-bestand te controleren (lid 1). Hoewel artikel 4*quinqüies* niet uitdrukkelijk bepaalt dat de beroepskaart in dat geval voor het gehele grondgebied van de ontvangende lidstaat geldt, bevat de bepaling evenmin een afwijking van het voornoemde artikel 4*quater*, lid 4, van de richtlijn.

4.1.2. Artikel 7, lid 2*bis*, van de richtlijn bepaalt:

“De indiening van een vereiste verklaring door de dienstverrichter overeenkomstig lid 1 geeft die dienstverrichter het recht op toegang tot de beoogde dienstenactiviteit of om die activiteit uit te oefenen op het gehele grondgebied van de betrokken lidstaat. Een lidstaat kan met betrekking tot de beroepskwalificaties van de dienstverrichter de in lid 2 vermelde aanvullende gegevens eisen indien:

a) het beroep in delen van het grondgebied van die lidstaat anders is gereguleerd;

b) deze reglementering ook op alle onderdanen van die lidstaat van toepassing is;

c) deze verschillen in regelgeving te rechtvaardigen zijn door dwingende redenen van algemeen belang die verband houden met de volksgezondheid of de openbare veiligheid van de afnemers van de diensten; en

d) de lidstaat over geen andere middelen beschikt om deze informatie te verkrijgen.”

Anders dan artikel 4^{quater}, lid 4, van de richtlijn, laat artikel 7, lid 2bis, toe dat aanvullende gegevens kunnen worden geëist indien het beroep in delen van het grondgebied van een lidstaat anders is gereguleerd, voor zover de verschillen kunnen worden gerechtvaardigd “door dwingende redenen van algemeen belang die verband houden met de volksgezondheid of de openbare veiligheid van de afnemers van de diensten”.

4.2. Daarnaast dient ook te worden gewezen op artikel 53, lid 2, van de richtlijn, dat luidt:

“De lidstaten zien erop toe dat eventuele controles die worden uitgevoerd door of onder toezicht van een voor de controle op de naleving van de verplichting uit hoofde van lid 1 bevoegde autoriteit beperkt blijven tot de kennis van één officiële taal van de ontvangende lidstaat, of tot één administratieve taal van de ontvangende lidstaat mits deze ook een officiële taal van de Unie is.”

4.3. Vastgesteld moet worden dat, in weerwil van de voornoemde bepalingen, in het ontwerp wordt bepaald dat de Europese beroepskaart geldig blijft “op het hele grondgebied van het Vlaamse Gewest” (artikel 9, § 4) en dat de indiening van de vereiste verklaring het recht geeft op toegang tot de betrokken dienstenactiviteit of recht geeft om die activiteit uit te oefenen “op het gehele grondgebied van het Vlaamse Gewest” (artikel 18, § 3). Artikel 34, § 2, van het ontwerp bepaalt dat de controle van de taalkennis beperkt is tot de kennis van het Nederlands.⁴

4.4. Gelet op het voorgaande is het zeer de vraag of de ontworpen regeling wel een correcte omzetting inhoudt van de voornoemde bepalingen van richtlijn 2005/36/EG. Daarbij rijst ook de vraag of het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap daarin op eenzijdige wijze kunnen voorzien.

De gemachtigde stelde dienaangaande het volgende:

“Het is inderdaad zo dat de richtlijn in bepaalde gevallen spreekt van ‘het gehele grondgebied van een lidstaat’ en dat bijgevolg bijvoorbeeld de voorafgaande schriftelijke verklaring gedaan in andere gewesten of gemeenschappen overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn niet opnieuw zouden moeten gedaan worden in het andere gewest of gemeenschap.

Bij decreet kan dit evenwel niet volledig geregeld worden omdat Vlaanderen uiteraard niet bevoegd is om dit voor gans België te regelen. In de Interministeriële Economische Commissie (IEC) waar de praktisch afspraken gemaakt worden in verband met de uitvoering van de richtlijn is het overleg hieromtrent reeds gestart. Het binnen het IEC uitgewerkte voorstel zal vervolgens op het Interfederaal Stuurcomité, waar ook politieke vertegenwoordiging is, besproken en beslist worden.”

Zoals ook al uit de toelichting van de gemachtigde blijkt, moet worden besloten dat het ontworpen decreet zoals het thans voorligt, wat de hiervoor vermelde aangelegenheden betreft, geen correcte omzetting van richtlijn 2005/36/EG inhoudt. Voor die aangelegenheden zal moeten worden overlegd met de andere gewesten en gemeenschappen, wat in voorkomend geval zal resulteren in het sluiten van een samenwerkingsakkoord. Indien het ontwerp als gevolg

⁴ Wat op grond van de betrokken richtlijn bepaling impliceert dat, voor het ganse grondgebied, de taalkennis van een andere officiële taal in België niet meer kan worden gecontroleerd.

daarvan nog zou worden gewijzigd, dienen deze wijzigingen nog om advies te worden voorgelegd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving.

Wel is het zo dat het voorliggende ontwerp van decreet, aangezien het thans geen correcte omzetting van richtlijn 2005/36/EG bevat, eerst in werking zal kunnen treden wanneer de voornoemde aangelegenheden afdoende zijn geregeld en als gevolg daarvan sprake kan zijn van een volkomen en correcte omzetting van de richtlijn.

5. Het ontwerp geldt in beginsel niet ten aanzien van het “intern-Belgisch” verkeer tussen de deelgebieden. Dit blijkt uit artikel 3, § 1, 16°, van het ontwerp, dat de “aanvrager” definieert als “de onderdaan van een lidstaat die zijn beroepskwalificaties in een andere lidstaat dan België heeft verkregen, of de onderdaan van een derde land die op basis van een andere richtlijn onder het toepassingsgebied van de richtlijn valt, en die de erkenning van zijn beroepskwalificaties vraagt met het oog op de uitoefening van een gereguleerd beroep in het Vlaamse Gewest”. Dit wordt verklaard door het gegeven dat het ontwerp enkel voorziet in de omzetting van richtlijn 2005/36/EG.

Het is aangewezen dat de steller van het ontwerp ook de gevallen van “intern-Belgisch” verkeer tussen de deelgebieden in overweging neemt, en desgevallend daarvoor in een gepaste regeling voorziet, in overleg met de andere deelgebieden. Indien deze situaties wezenlijk anders zouden worden behandeld dan de gevallen die onder het toepassingsgebied van de richtlijn vallen, dreigt dit een zogenaamde ‘omgekeerde discriminatie’ tot gevolg te hebben. Overeenkomstig de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof mogen “de regels die de wetgever aanneemt wanneer hij het recht van de Europese Unie omzet, niet ertoe leiden ten aanzien van de eigen onderdanen verschillen in behandeling in het leven te roepen die niet redelijk verantwoord zouden zijn”.⁵

Wat dit aspect van de regeling betreft, dient ook te worden gewezen op artikel 6, § 1, VI, derde lid, BWHI, dat bepaalt dat de gewesten in “economische aangelegenheden (...) hun bevoegdheden [uitoefenen] met inachtneming van de beginselen van het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitalen en van de vrijheid van handel en nijverheid, alsook met inachtneming van het algemeen normatief kader van de economische unie en de monetaire eenheid, zoals vastgesteld door of krachtens de wet, en door of krachtens de internationale verdragen.”

6. Verschillende bepalingen van het ontwerp voorzien, ter omzetting van richtlijn 2005/36/EG, in de mogelijkheid om een beroep in te stellen tegen een beslissing of het uitblijven van een beslissing door de bevoegde Vlaamse autoriteit. Dat is met name het geval in de artikelen 9, § 2, 11, § 7, en 34, § 4, van het ontwerp.⁶

⁵ GwH 19 december 2013, nr. 167/2013, B.5.4.

⁶ Waarbij respectievelijk artikel 4^{quater}, lid 2, artikel 4^{quinquies}, lid 7, en artikel 53, lid 4, van de richtlijn worden omgezet. Voor artikel 51, lid 3, van de richtlijn, dat eveneens een dergelijke bepaling bevat, is echter geen omzettingsbepaling voorhanden in het ontwerp (zie inzonderheid artikel 33 van het ontwerp, dat ertoe strekt voornoemd artikel 51 om te zetten).

Uit die bepalingen valt niet meteen af te leiden wat de aard is van het beroep dat kan worden ingesteld. Zo zouden de artikelen 9, § 2, en 11, § 4, van het ontwerp kunnen worden beschouwd, ofwel als betrekking hebbend op een beroep bij de betrokken bevoegde Vlaamse autoriteit, ofwel als een bevestiging van de algemeen geldende mogelijkheid om een procedure in te leiden, hetzij bij de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak, hetzij bij de gewone hoven en rechtbanken. In artikel 34, § 4, van het ontwerp is dan weer sprake van een beroep bij “de bevoegde rechterlijke instanties”.

Het verdient aanbeveling om de aard van de beroepsmogelijkheid te verduidelijken in de tekst van het ontwerp. In dat verband dient wel ermee rekening te worden gehouden dat het bepalen van de bevoegdheid van de rechtscollèges in beginsel behoort tot de bevoegdheid van de federale wetgever.⁷ De gemeenschappen en de gewesten kunnen dit terrein slechts betreden mits zij een beroep kunnen doen op artikel 10 BWHL.

7. Zoals in de memorie van toelichting wordt aangegeven, komt het ontwerp in de plaats van de wet van 12 februari 2008 ‘tot instelling van een nieuw algemeen kader voor de erkenning van EG-beroepskwalificaties’, wat betreft de bevoegdheden die bij de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’ zijn overgeheveld van de federale overheid naar de gewesten.

Ter wille van de rechtszekerheid dient de wet van 12 februari 2008 door de decreetgever uitdrukkelijk te worden opgeheven. Die opheffing geldt dan enkel ten aanzien van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap.

8. In het ontwerp wordt meermaals verwezen naar “bijlage 1” en “bijlage 2” bij het decreet.⁸ Zoals het om advies is voorgelegd, bevat het ontwerp echter geen bijlagen.

In dat verband werd door de gemachtigde verwezen naar respectievelijk bijlage I en bijlage IV van richtlijn 2005/36/EG.

Het ontworpen decreet zal moeten worden aangevuld met de betrokken bijlagen.

9. Het is raadzaam om de overeenstemming tussen de tekst van het bepalend gedeelte van het ontwerp en de memorie van toelichting aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen.

Bij wijze van voorbeeld kan worden gewezen op de toelichting bij artikel 12 van het ontwerp. Luidens die toelichting is artikel 12 de omzetting van artikel 4*quinquies*, § 5, van richtlijn 2013/55/EU. Het bepaalde in artikel 12 van het ontwerp lijkt echter overeen te stemmen met artikel 4*bis*, lid 1, laatste zin, van richtlijn 2005/36/EG, ingevoegd bij richtlijn 2013/55/EU.

⁷ J. VANPRAET, *De latente staatshervorming*, Brugge, die Keure, 2011, nr. 349.

⁸ Dat is, bij wijze van voorbeeld, onder meer het geval in de artikelen 3, § 2, 18, § 2, 7°, 21, 1°, en 26 van het ontwerp.

Artikelsgewijze opmerkingen

Artikel 5

10. In artikel 10, § 3, van het ontwerp dient te worden geschreven “een bepaald (niet: ander) gereguleerd beroep”.

11. In artikel 10, § 4, van het ontwerp schrijve men “het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad” (niet: ‘het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest’).

Artikel 14

12. Artikel 4^{septies}, lid 5, van richtlijn 2005/36/EG bepaalt:

“In afwijking van artikel 7, lid 4, zesde alinea, en artikel 52, lid 1, wordt de beroepsactiviteit uitgeoefend onder de beroepstitel van de lidstaat van oorsprong zodra gedeeltelijke toegang is verleend. De ontvangende lidstaat kan het gebruik van die beroepstitel in de talen van de ontvangende lidstaat voorschrijven.”

Artikel 14, § 4, eerste lid, van het ontwerp bepaalt ter omzetting van die bepaling:

“In afwijking van artikel 18, §5, zevende lid, wordt de beroepsactiviteit uitgeoefend onder de beroepstitel van de lidstaat van oorsprong zodra gedeeltelijke toegang is verleend. De bevoegde Vlaamse autoriteit kan het gebruik van de in het Vlaamse Gewest gehanteerde beroepstitel voorschrijven.”

Het “gebruik van de in het Vlaamse Gewest gehanteerde beroepstitel” is niet hetzelfde als “het gebruik van die beroepstitel (van de lidstaat van oorsprong) in de talen van de ontvangende lidstaat”. Het is immers net het verschil in draagwijdte tussen de beroepstitels van toepassing in de lidstaat van oorsprong en in de ontvangende lidstaat dat aanleiding geeft tot de figuur van de gedeeltelijke toegang overeenkomstig artikel 4^{septies} van de richtlijn. Artikel 14, § 4, eerste lid, van het ontwerp is dan ook niet in overeenstemming met de voornoemde richtlijnbeepaling.

13. Artikel 14, § 5, van het ontwerp bepaalt dat artikel 14 niet van toepassing is op beroepsbeoefenaars “van wie de beroepskwalificaties automatisch worden erkend met toepassing van hoofdstuk 3, afdeling 2”. Afdeling 2 van hoofdstuk 3 voorziet echter niet in een regeling van automatische erkenning. Eén en ander spoort ook niet met wat dienaangaande in de memorie van toelichting wordt gesteld: “Een aanvraag tot gedeeltelijke toegang is onontvankelijk voor de beroepsbeoefenaars die onder de automatische erkenning vallen. Deze precisering wordt echter niet vermeld in het huidige ontwerp omdat het niet de bepalingen herneemt die toepasselijk zijn voor de automatische erkenning”.

Artikel 14, § 5, van het ontwerp, alsook de commentaar erbij in de memorie van toelichting, dienen aan een bijkomend onderzoek te worden onderworpen.

Artikel 32

14. Artikel 32, § 1, van het ontwerp bepaalt dat in bepaalde gevallen “de documenten, vermeld in paragraaf 6” kunnen worden geëist. Deze bepaling strekt tot omzetting van artikel 50, lid 1, eerste alinea, van richtlijn 2005/36/EG, dat bepaalt dat “de in bijlage VII genoemde documenten en certificaten” kunnen worden geëist.

Artikel 32, § 6, van het ontwerp stemt in grote mate overeen met bijlage VII van richtlijn 2005/36/EG.⁹ Echter, in bijlage VII lijkt de mogelijkheid om “de in de eerste alinea bedoelde documenten” te vervangen door een verklaring onder ede, enkel betrekking te hebben op onderdeel 1, d), van die bijlage, dat overeenstemt met artikel 32, § 6, eerste lid, 4°, van het ontwerp. Anders dan in artikel 32, § 6, tweede lid, van het ontwerp wordt gesteld, lijkt deze mogelijkheid op grond van bijlage VII van de richtlijn bijgevolg geenszins te gelden voor “de documenten, vermeld in het eerste lid, 1° tot en met 4°” van het ontwerp.

Op dit punt is er bijgevolg geen overeenstemming tussen de richtlijn en het ontwerp.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Marnix VAN DAMME

⁹ Het onderdeel 2 ‘Certificaten’ van bijlage VII van richtlijn 2005/36/EG is niet omgezet in het ontwerp. Dit wordt verantwoord door het gegeven dat de certificaten enkel betrekking hebben op onderdelen van de richtlijn die buiten de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap vallen.